ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **GRANDHOTEL PUPP Karlovy Vary, akciová společnost**, se sídlem Mírové náměstí 316/2, Karlovy Vary, zastoupená Mgr. Alexandrem Klimešem, advokátem se sídlem Ve Vinicích 553, Mělník, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 8. 2025, č. j. 77 Af 14/2023-87,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Finanční úřad pro Karlovarský kraj (dále jen „*správce daně*“) dodatečným platebním výměrem ze dne 26. 8. 2022, č. j. 763479/22/2401-50523-403389 (dále jen „*dodatečný platební výměr*“), doměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 ve výši 6 448 600 Kč a uložil jí povinnost uhradit penále ve výši 1 289 720 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 9. 2023, č. j. 29454/23/5200-11433-713239 doměřenou daň snížil na částku 4 928 600 Kč a penále na částku 985 720 Kč. V ostatním zůstal výrok dodatečného platebního výměru beze

změny. Důvodem doměření daně bylo neoprávněné nakládání s peněžními prostředky na rezervních účtech.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 23. 8. 2025, č. j. 77 Af 14/2023-87, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že podmínky stanovené v § 7 odst. 4 zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách pro zjištění základu daně z příjmů (dále jen „*zákon* o rezervách“), nejsou splněny, jestliže jsou na tzv. rezervní účet ukládány a z něj vybírány finanční prostředky i k jiným účelům než k tvorbě a čerpání rezervy, a to ani tehdy, pokud zůstatek na účtu neklesne pod částku odpovídající vytvořené rezervě na opravy.

[4] Případný převod finančních prostředků na jiný typ bankovního účtu (např. z důvodu dosažení vyšší úrokové sazby) lze dle krajského soudu respektovat pouze za předpokladu, že budou dodrženy ostatní zákonné podmínky zakotvené v zákoně o rezervách, tj. nedojde k úhradám či převodům, které nesouvisí s tvorbou a čerpáním rezerv.

[5] Dle krajského soudu žalovaný ve svém rozhodnutí podrobně popsal bankovní transakce prováděné na třech bankovních účtech, sloužících pro ukládání peněžních prostředků vztahujících se k vytvořeným rezervám ve zdaňovacím období 2017; tyto transakce představují porušení podmínek v § 7 odst. 4 zákona o rezervách.

[6] K žalobní námitce, že žalobkyně disponovala jen s peněžními prostředky převyšujícími rezervu v plné výši, nikoliv se samotnou rezervou, krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž není rozhodné, zda finanční prostředky na bankovním účtu přesahovaly výši rezerv, neboť bankovní účet musí být určen výhradně pro ukládání prostředků rezerv.

[7] Námitku žalobkyně o přepjatém formalismu a zásahu do podnikatelské autonomie krajský soud shledal též nedůvodnou. Konstatoval, že tvorba rezerv představuje daňové zvýhodnění, jehož využití je podmíněno dodržením (byť přísných) zákonných podmínek. Dle krajského soudu bankovní převod na jiný typ bankovního účtu (např. z důvodu dosažení vyšší úrokové sazby) lze respektovat pouze za předpokladu, že budou dodrženy ostatní podmínky upravené v zákoně o rezervách, tj. nedojde v rámci daných transakcí k úhradám či převodům, které nesouvisejí s tvorbou a čerpáním rezerv. Zároveň krajský soud uvedl, že zákonná úprava nepřipouští, aby byla jedna rezerva ukládána současně na více účtů (v případě rezervy č. 9 byla částka 1 100 000 Kč deponována na rezervní účet u Banky Creditas a částka 1 900 000 Kč na termínovaný vklad u Banky Creditas); peněžní prostředky odpovídající rezervě za konkrétní zdaňovací období musí být uloženy v plné výši na samostatném účtu určeném výlučně pro tento účel.

[8] Ve vztahu k § 7 odst. 5 zákona o rezervách krajský soud dodal, že případné pochybnosti o splnění podmínky, že rezervy č. 1 a 7 byly tvořeny pro jednotlivý majetek, nebyly rozhodující, neboť již porušení § 7 odst. 4 téhož zákona postačuje k neuznání tvorby rezervy jako daňově účinného nákladu.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[10] Stěžovatelka předně uvádí, že údajné porušení ustanovení § 7 odst. 4 zákona o rezervách je ze strany žalovaného a krajského soudu shledáno z důvodu převodů na účty třetích osob a převodů mezi jednotlivými účty stěžovatelky. V případě peněžních prostředků na účty jiných osob stěžovatelka uvádí, že šlo o pět převodů provedených v jednom dni o celkové výši 13 492 Kč, přičemž se jednalo o úroky připsané bankou na tzv. rezervní účet. Stěžovatelka má za to, že žalovaný a následně krajský soud nesprávně vyložili ustanovení § 7 odst. 4 zákona o rezervách, neboť z něj nevyplývá výslovný zákaz převodu peněžních prostředků, které nepředstavují plnou výši rezervy (v daném případě se jedná o úroky připsané bankou – pozn. NSS). Jestliže zákon takový postup nezakazuje, nemůže být dle stěžovatelky „*odčerpání připsaných úroků*“ porušením ustanovení § 7 odst. 4 zákona o rezervách. Tomuto výkladu dle stěžovatelky svědčí také zásada *in dubio mitius* a zásada legitimního očekávání dle § 8 odst. 2 daňového řádu, kterou správce daně a žalovaný porušili. Stěžovatelka zároveň napadá rozsudek krajského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť krajský soud se k porušení těchto zásad nevyjádřil.

[11] V kasační stížnosti poukazuje stěžovatelka na „*nesmyslnost*“ závěrů správce daně, žalovaného i krajského soudu, kterou dokládá vyčíslením dopadů tvrzeného porušení § 7 odst. 4 zákona o rezervách. Uvádí, že úroky ve výši 13 580,55 Kč, připsané na samostatný účet stěžovatelky dne 31. 3. 2018, použila na úhradu pěti faktur v celkové výši 13 492 Kč. Stěžovatelka má za to, že jí v důsledku doměření daně vznikla finanční ztráta nepřiměřená tvrzenému porušení.

[12] Za porušení § 7 odst. 4 zákona o rezervách nepovažuje stěžovatelka ani převody peněžních prostředků mezi jednotlivými vlastními účty, přičemž její argumentace je totožná s výše uvedenou. Dle stěžovatelky může daňový subjekt zřídit více samostatných bankovních účtů sloužících pro ukládání, byť jediné rezervy. V této souvislosti odkazuje na zprávu o daňové kontrole ze dne 12. 8. 2022, č. j. 729122/22/2401-60562-402319 (dále jen „*Zpráva o daňové kontrole*“), ze které stěžovatelka dovozuje, že „*zákon připouští existenci více než jen jednoho samostatného účtu v bance ke krytí více rezerv v termínu pro podání daňového přiznání, lze tedy souhlasit s daňovým subjektem (stěžovatelkou), že na různých samostatných účtech mohou být uloženy peněžní prostředky pro krytí více rezerv na opravy současně a zároveň také, že peněžní prostředky týkající se jedné rezervy mohou být po dobu její tvorby, tzn. za jednotlivá zdaňovací období, deponována na různé samostatné účty, avšak vždy v jejich plné výši připadající na jedno zdaňovací období, a že v souladu s tímto závěrem posuzoval správce daně v předmětné daňové kontrole splnění podmínek týkající se uložení peněžních prostředků u každé jednotlivé rezervy zvlášť a že v rámci hodnocení důkazních prostředků nikdy netvrdil, že je povinnost disponovat pouze jedním samostatným účtem v bance ke krytí součtu hodnot vytvořených rezerv.*“ Dle stěžovatelky je smyslem ustanovení § 7 odst. 4 zákona o rezervách to, aby peněžní prostředky v plné výši rezervy připadající na dané zdaňovací období byly převedeny na samostatný účet (či účty) nejpozději do termínu pro podání daňového přiznání. Má za to, že tuto podmínku splnila, neboť ke dni podání

daňového přiznání disponovala na samostatných účtech částkou odpovídající, resp. převyšující výši rezervy za příslušné zdaňovací období.

[13] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka nesouhlasí s tím, že krajský soud i žalovaný považovali posouzení ustanovení § 7 odst. 5 zákona o rezervách za nadbytečné, protože postačuje, že stěžovatelka porušila § 7 odst. 4 téhož zákona. V tomto ohledu však nepředkládá žádnou argumentaci ke splnění požadavků v § 7 odst. 5, nýbrž setrvává pouze na uvedeném nesouhlasu s tím, že § 7 odst. 5 krajský soud a žalovaný neposuzovali, a na rostém tvrzení, že k porušení § 7 odst. 4 nedošlo.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označuje napadený rozsudek za přezkoumatelný, zákonný a věcně správný. Zdůrazňuje, že skutkový stav věci není mezi účastníky sporný, neboť stěžovatelka nezpochybňuje realizaci plateb z rezervních účtů. Předmětem sporu je proto toliko otázka, zda tato jednání stěžovatelky představují porušení podmínek dle § 7 odst. 4 zákona o rezervách.

[15] Žalovaný dále uvádí, že ze znění § 7 odst. 4 zákona o rezervách vyplývá požadavek, aby peněžní prostředky byly složeny na samostatném účtu, který je určený a užívaný výhradně k ukládání prostředků rezerv, a zároveň aby z tohoto účtu byly čerpány pouze peněžní prostředky odpovídající účelu, pro který byla rezerva vytvořena. Tento režim se přitom dle žalovaného vztahuje na veškeré peněžní prostředky nacházející se na takovém účtu, nikoliv pouze na část odpovídající výši vytvořené rezervy. Z tohoto důvodu odmítá argumentaci stěžovatelky, že zákonné podmínky se týkají jen části peněžních prostředků v plné výši rezervy a v části tuto rezervu převyšující je možné je volně převádět.

[16] Je proto lhostejné, jakého původu takto použité peněžní prostředky byly, tj. zda se jednalo o prostředky, které dle svého uvážení a rozhodnutí stěžovatelka na daný účet složila sama, nebo zda se jednalo o úroky vzniklé z těchto prostředků připsané příslušnou bankou. Žalovaný má za to, že i připsané úroky představují peněžní prostředky samostatného účtu a po dobu tvorby rezervy, má-li tato splňovat podmínky daňové uznatelnosti, na něj dopadají stejné podmínky jako na prostředky poukázané na tento účet přímo daňovým subjektem.

[17] S tvrzením stěžovatelky, že výši rezervy lze uložit na několik samostatných bankovních účtů žalovaný nesouhlasí. Dle žalovaného zákon vyžaduje, aby byla rezerva v plné výši soustředěna na jednom samostatném účtu; rozdělení prostředků jedné rezervy mezi více účtů podle žalovaného podmínku *uložení v plné výši* nesplňuje. Využití více samostatných bankovních účtů je možné, avšak pouze ve vztahu k více rezervám (případně jejich soustředění na jeden účet), nikoliv k rozdělení jedné rezervy.

[18] K námitce nepřiměřenosti důsledků posuzovaného porušení, v níž stěžovatelka poukazuje na nízkou hodnotu nesouvisejících plateb v porovnání s výší doměřené daně, žalovaný uvádí, že zákonné podmínky daňové uznatelnosti rezerv musejí být splněny kumulativně a jejich splnění nelze posuzovat podle míry či závažnosti porušení. Nesplnění, byť jediné podmínky, vede k neuznání rezervy jako daňově účinného nákladu, což je přímým důsledkem zákonné úpravy.

[19] V replice stěžovatelka nesouhlasí s vyjádřením žalovaného, potažmo s napadeným rozsudkem, a převážně opakuje tvrzení, která již uplatila ve své kasační stížnosti. Své námitky doplňuje ve vztahu ke skutkovým tvrzení žalovaného ohledně počtu učiněných bankovních transakcí – dle stěžovatelky se jednalo o pět plateb uskutečněných v jednom dni, nikoliv o osm, jak tvrdí žalovaný. Stěžovatelka proto nesouhlasí s žalovaným, že skutkový stav věci je nesporný.

[20] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Na úvod považuje zdejší soud za vhodné shrnout skutková zjištění daňových orgánů v projednávané věci, neboť nynější věc je skutkově komplikovaná. Ze Zprávy o daňové kontrole vyplývá, že stěžovatelka v kontrolovaném zdaňovacím období roku 2017 vytvářela několik rezerv na opravu jednotlivých položek svého hmotného majetku. Stěžovatelka pro účely ukládání peněžních prostředků vztahujících se k vytvořeným rezervám využívala tři bankovní účty – běžný účet č. 2105770262/2700 vedený v české měně u UniCredit Bank Czech republic, a.s. (dále jen „*rezervní účet u UniCredit Bank*“); běžný účet č. 100491070/2250 vedený v české měně u Banka CREDITAS a.s. (dále jen „*rezervní účet u Banky CREDITAS*“) a termínovaný vklad č. 100599946 vedený v české měně u Banka CREDITAS (dále jen „*termínovaný vklad*), který byl dne 21. 11. 2017 zřízen k rezervnímu účtu u Banky CREDITAS.

[23] Ze Zprávy o daňové kontrole (str. 51–58) je patrné, že stěžovatelka užívala tyto účty k častým transakcím, ať již k převodům na jiné své účty nebo na účty jiných osob. Správce daně proto v této zprávě poukázal na to, že bez vysvětlení stěžovatelky nebyl schopen ověřit, zda finanční částky rezerv, případně jakých konkrétních rezerv, byly na účtech uloženy. Jinými slovy řečeno, ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že stěžovatelka chápala rezervní účty nikoli jako účty zvláštního určení, na kterých jsou jen „pasivně“ deponovány prostředky rezerv, ale jako účty, s nimiž může libovolně nakládat, byť se snahou, aby na konci rozhodného období byly částky rezerv v plné výši uloženy na těchto účtech.

[24] Správce daně specifikoval zůstatek na rezervním účtu u UniCredit Bank ke dni 18. 2. 2018 ve výši 49 999 999,99 Kč. V období od 19. 2. 2018 do 30. 4. 2018 se uskutečnily transakce mezi účty stěžovatelky (příchozí a odchozí).

[25] K obdobným skutkovým zjištěním správce daně dospěl také ve vztahu k rezervnímu účtu u Banky CREDITAS. Od 31. 1. 2018 do 30. 6. 2018 bylo na rezervním účtu u Banky CREDITAS uskutečněno několik transakcí mezi účty stěžovatelky, cizími

účty a docházelo k připsání úroků z termínovaného vkladu, které byly následně ve shodné výši převedeny na jiný účet stěžovatelky.

[26] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Krajský soud v napadeném rozsudku řádně vyložil důvody svého rozhodnutí a vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami; shora uvedeným požadavkům proto dostál.

[27] Co se týče tvrzení stěžovatelky, že se krajský soud nevypořádal s její námitkou, týkající se porušení zásad *in dubio mitius* a legitimního očekávání dle § 8 odst. 2 daňového řádu, Nejvyšší správní soud již v minulosti (a to dokonce přímo ve vztahu k § 7 odst. 4 zákona o rezervách) uvedl, že vysvětlí-li soud přesvědčivě, proč je výklad zastávaný daňovým subjektem nesprávný, je zřejmé, že tím nepřisvědčil žalobnímu tvrzení o možnosti dvojího výkladu citovaného ustanovení, z nichž je nutné dát přednost tomu, který je pro daňový subjekt výhodnější (rozsudek ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 63/2007-59, všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ačkoli tedy krajský soud zásadu *in dubio mitius* výslovně nezmínil, z odůvodnění jeho rozsudku je zjevné, že výklad zastávaný stěžovatelkou nepovažoval za správný a přiklonil se k výkladu odpovídající judikatuře Nejvyššího správního soudu. Tím zároveň dal najevo, že věc nepovažuje za případ skutečné interpretační nejasnosti, v němž by vedle sebe obstály dva rovnocenné výklady předmětného ustanovení. Výslovné nevypořádání této žalobní námitky ze strany krajského soudu proto nepředstavuje pochybení, které by způsobovalo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Ve vztahu k zásadě ochrany legitimního očekávání Nejvyšší správní soud připomíná, že povinností správního soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit, a to zejména v případě, kdy je žalobní námitka formulována v obecné subjektivní rovině, bez bližší argumentace, jako v nyní projednávané věci. Úkolem krajského soudu je uchopit obsah a smysl argumentace účastníka řízení jako celku a vypořádat se s ní, což krajský soud učinil.

[28] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[29] Stěžovatelka opakovaně v kasační stížnosti uvádí, že ať už se jednalo o převody na její účet, nebo na účet třetích osob, vždy se jednalo o částku představující úroky připsané bankou, nikoliv o výši rezerv, z čehož dovozuje, že zákonné požadavky splnila. Toto tvrzení je však zavádějící; ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu v daňovém řízení je totiž patrné, že stěžovatelka opakovaně disponovala s částkami na příslušných bankovních účtech, významně převyšujícími přirostlý úrok (v podrobnostech viz níže).

[30] Podle § 24 odst. 2 písm. i) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů jsou daňově uznatelnými výdaji také *rezervy a opravné položky, jejichž způsob tvorby a výši pro daňové účely stanoví zvláštní zákon*.

[31] Podle § 7 odst. 4 zákona o rezervách přitom platí, že *ve zdaňovacím období je tvorba rezervy výdajem (nákladem) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, pokud budou peněžní prostředky v plné výši rezervy připadající podle odstavců 5 a 7 na jedno zdaňovací období převedeny na samostatný účet v bance se sídlem na území členského státu Evropské unie, který je veden v českých korunách nebo v eurech a je určen výhradně pro ukládání prostředků rezerv tvořených podle tohoto ustanovení, a to nejpozději do termínu pro podání daňového přiznání. Nebudou-li peněžní prostředky v plné výši rezervy připadající podle odstavců 5 a 7 na jedno zdaňovací období převedeny na samostatný účet nejpozději do termínu pro podání daňového přiznání, rezerva se zruší ve zdaňovacím období, za které se toto daňové přiznání podává. **Peněžní prostředky samostatného účtu mohou být čerpány pouze na účely, na které byla rezerva vytvořena.***

[32] Ze správního spisu je patrno, že na stěžovatelčině rezervním účtu u UniCredit Bank a rezervním účtu u Banky CREDITAS probíhalo v období od 19. 2. 2018 do 30. 4. 2018 (v případě rezervního účtu u UniCredit Bank) a od 31. 1. 2018 do 30. 6. 2018 (v případě rezervního účtu u Banky CREDITAS) několik plateb. Sama stěžovatelka nerozporuje, že finanční prostředky čerpané z účtů v tomto období byly využity na její provozní potřeby.

[33] Obdobným případem nyní projednávané věci se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 10. 12. 2022, č. j. 7 Afs 119/2020-36, na který ve svém rozhodnutí odkázali také žalovaný i krajský soud. V tehdy projednávané věci tehdejší stěžovatel shodně s nynější stěžovatelkou považoval podmínky § 7 odst. 4 zákona o rezervách za splněné, neboť na bankovním účtu byly deponovány finanční prostředky ve výši přesahující částku rezerv, a pohyby na daném účtu se tedy týkaly pouze prostředků nad limit tvořené rezervy. Již tehdy Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že **převod peněžních prostředků na účet, který není určen výhradně pro ukládání prostředků rezerv, nelze považovat za splnění podmínky samostatného účtu**, přičemž na uvedeném závěru nic nezměnilo tvrzení tehdejšího stěžovatele, že po celou dobu měl na daném bankovním účtu vyšší finanční prostředky, než byla výše rezerv.

[34] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že neobstojí závěr o splnění podmínek dle § 7 odst. 4 zákona o rezervách, pokud daňový subjekt nakládal s částí prostředků převyšující rezervu; na tom nemůže nic změnit ani tvrzení, že na rezervním účtu byl v době realizace bankovních převodů zachován dostatečný zůstatek. Dostatečná výše zůstatku ve smyslu uložení peněžních prostředků v plné výši rezervy připadající na jedno zdaňovací období nejpozději do termínu pro podání daňového přiznání je totiž další podmínkou stojící vedle podmínky samostatného účtu, přičemž **obě tyto podmínky dle § 7 odst. 4 zákona o rezervách musí být splněny kumulativně** (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 6 Afs 12/2022 – 36; a ze dne 22. 2. 2023, č. j. 2 Afs 131/2021-39). Za této situace nemůže obstát argumentace stěžovatelky, že manipulovala pouze s úroky připsanými na účet, a to ani tehdy, pokud by tomu tak skutečně bylo. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že žalovaný v daňovém řízení zjistil existenci několika bankovních převodů, z nichž je patrné, že se nejednalo pouze o částku představující výši úroků, jak stěžovatelka uvádí zavádějícím způsobem v kasační stížnosti. Žalovaný a následně i krajský soud proto dospěli ke správnému závěru, že stěžovatelka nedodržela požadavky v § 7 odst. 4 zákona

o rezervách, neboť docházelo k bankovním převodům, které nesouvisely s tvorbou a čerpáním rezerv.

[35] Co se týče kasační námitky stěžovatelky, že právní úprava připouští vedení více samostatných bankovních účtů k jediné rezervě (zde rezervě č. 9), Nejvyšší správní soud má za to, že polemika stěžovatelky o možnosti vedení více samostatných účtů ve vztahu k jediné rezervě se míjí s jádrem projednávané věci. Bez ohledu na to, jak by bylo možno nahlížet na samotnou otázku počtu účtů, nelze přehlédnout, že z rozhodnutí daňových orgánů plyne, že doměření daně bylo založeno nikoliv na rozdělení rezervy mezi dva účty, ale naopak na způsobu, jakým stěžovatelka s finančními prostředky na příslušných bankovních účtech nakládala, tj. že s nimi nakládala v rozporu se zákonem.

[36] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále poukazuje na její nepřiměřenou finanční ztrátu stanovenou v rozhodnutí žalovaného ve vztahu k porušení, představující finanční částku v řádu několika tisíc korun. K tomu kasační soud uvádí, že výše doměřené daně je v těchto případech přímým důsledkem výše rezervy, kterou si daňový subjekt původně uplatnil jako daňově účinný náklad; není-li rezerva vytvořena v souladu se zákonem o rezervách, nelze ji uznat podle § 24 odst. 2 písm. i) ZDP, a proto se její částka promítne do zvýšení základu daně. Tento následek tedy nezávisí na výši finančních prostředků z bankovního účtu pro rezervy, s nimiž stěžovatelka disponovala. Současně je tento následek stanoven zákonem, byl tedy pro stěžovatelku předvídatelný. Penále se následně ukládá „automaticky“, a proto došlo-li k doměření daně, úměrně tomu dojde také ke stanovení výše penále (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 2 Afs 50/2009-102, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 – 57, č. 3348/2016 Sb. NSS).

[37] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný i krajský soud nepochybili, pokud dospěli k závěru, že posouzení splnění podmínek dle § 7 odst. 5 zákona o rezervách u rezerv č. 1 a č. 7 bylo za dané situace nadbytečné, neboť již zjištěné nesplnění podmínek podle § 7 odst. 4 téhož zákona samo o sobě postačuje k závěru, že tvorbu těchto rezerv nelze uplatnit jako daňově účinný náklad.

[38] Lze tedy uzavřít, že není naplněn ani kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[39] Přestože stěžovatelka odkazuje na kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti tento důvod nevyplývá. Stěžovatelka nezpochybňuje skutková zjištění daňových orgánů ani netvrdí pochybení při zjišťování skutkového stavu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Teprve v replice k vyjádření žalovaného zpochybňuje skutkový stav potud, že nesouhlasí s počtem provedených plateb. K této námitce však Nejvyšší správní soud nemohl přihlédnout, neboť byla uplatněna až po uplynutí lhůty k doplnění kasační stížnosti; v takovém případě se v řízení o kasační stížnosti uplatní koncentrace řízení podle § 106 odst. 3 s. ř. s.

[40] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. července 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu